

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quæ poenæ impositæ sint ingredientibus simoniacè Religionem, vel sic
ingressos recipientibus. punct. 23.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

Quæ poenæ impositæ sint ingredientibus simoniacè Religionem, vel sic ingressos recipientibus?

SUMMARIUM.

- 1 Omnes habentur in extrauag. 1. de simon.
- 2 Proponitur quadam obiectio, & si illi satis.
- 3 Non comprehenduntur poenæ Religiosum exigentem aliquid pro suo ingressu, quod intelligitur de ingressu consummato. Probabile est supradictam extrauag. non esse receptam.

1. **S**uperiori puncto diximus solum pro simonia commissa in ingressu Religionis, Ordinis, & beneficii susceptione poenas ipso iure esse impositas, videndum nunc est, quæ sint hæc poenæ. Et primò loquamur de ingredientibus Religionem, illisque recipientibus.

Poenæ igitur impositæ ob ingressum Religionis simoniacum habentur in extrauag. 1. de simonia: ibi enim in primis fertur excommunicatio aduersus singulares personas, quæ exigunt ab ingressu aliquid pro illius receptione in Religione. Vnde si ipse sponte det, vel det in sui sustentationem iam supra diximus non puniri hæc extrauag. & maxime in monasteriis monialium, vbi consuetudo obtinuit exigendi dotem, & propinas ab ingredientibus. Secundo, fertur suspensio generaliter aduersus Capitulum, seu conuentum, si in hac simoniam consentirent. Ratione autem huius generalis suspensionis manet Capitulum suspensum ab officio Capitulari quoad administrationem, & iurisdictionem Ecclesiasticam, non quoad alia munera. Tertiò, simoniaci admissi præter excommunicationem seruatiam indigent dispensatione Episcopi, vt possint in eodem monasterio remanere, vt cauetur in suprad. extrauag. Quapropter tenentur ex illo monasterio exire, & in alio loco archidri remanere: ita habetur in cap. quoniam de simonia: ibi tam recipiens, quam recepta vitque simoniacè sine spe restitutionis de suo monasterio expellantur, & in locum actionis regulæ, &c. collocentur, & exceditur statutum ad omnes Religiosos, & in cap. de regularibus, de simonia, ait Pontifex: Respondemus, vt locum quem taliter adepti sunt omnino dimittant, & solitudines, & alia strictiora monasteria adeant. Hoc tamen intelligi debet postea quam conuicti, & condemnati sint: nam ante condemnationem non tenentur exire, vt notauit Vgolin. tab. 1. cap. 16 §. 4. Lessius cap. 35. dub. 23. sine, Suarez cap. 57. num. 8. Ratio est, quia non apparet textus clare obligans ad supradictam poenam, antequam à iudice imponatur. Nam efficacior est extrauag. 1. de simonia, quæ exigit dispensationem Episcopi ad manendum, sed dici potest exigi dispensationem, si conuincatur, & condemnatur de crimine, vel exigi dispensationem, vt possit remanere in monasterio absque periculo illius poenæ, & condemnationis.

2. Sed obicit Nauarr. com. 4. de Regularib. num. 25. collatio beneficii facta simoniaco nulla est ipso iure. Ergo, Religiosus emittens simoniacè professionem, etiam ipso iure valida fit, non acquirit ex illa ius ad Religiosam sustentationem & locum in choro, & in Capitulo cum voce actiua, & passiua: quia hæc omnia reputantur quasi quoddam Ecclesiasticum beneficium. Ergo tenetur illud monasterium dimittere ante condemnationem, siquidem in illo sustentari non potest.

Respondet cum Suarez cap. 57. num. 7. & 9. Religiosi professionem secundum omnes doctores validam esse: sed quia ille Religiosus status media professione acquisitus, non est propriè beneficium Ecclesiasticum, sed largo modo, ea de causa non comprehenditur sub lege irritante collationes beneficiorum Ecclesiasticorum: quia lex poenalis non debet extendi. Et alioqui simoniacus occultus cogere in seipsum exequi poenam relegationis, & discessionis à suo monasterio nullo cogente, vel manens in illo non posset vt commodis, & iuribus professorum, quorum vitatio absque scandalo fieri non potest. Hæc igitur onera grauissima sunt, ac proinde imponi non debent absque expressis, & ineuitabilibus verbis legis, quæ in presenti non inueniuntur.

3. Circa supradicta notandum est cum Spar. lib. 4. cap. 56. num. 7. non comprehendi Religiosum exigentem à monasterio aliquid pro suo ingressu. Nam esto ibi interueniat simonia: non tamen punitur in suprad. extrauag. Secundo notandum est, probabile esse simoniam puniri in suprad. extrauag. esse solum quæ committitur ingressu Religionis consummato, hoc est in professione. Vnde si pro ingressu Religionis ad nouitium exigetur à te pecunia, esto ibi committeres simoniam, non incideres in supradictas poenas, neque Capitulum suspenderetur, si factum retractaret pecuniam non recipiendo, vel illam reddendo ante professionem. Tertiò, notat Lessius

Ferd. à Castro. Sum. Mor. Pars I. 11.

lib. 3. c. 35. n. 131. ex Nauarr. & Syluest. huiusmodi extrauag. non esse receptam sã tem quoad poenam excommunicationis.

Quæ poenæ imponantur pro ordine Simoniacè dato, & suscepto.

SUMMARIUM.

- 1 Poenæ est excommunicatio ordinantibus imposita.
- 2 Expenduntur alia poenæ ordinantibus imposita.
- 3 Expenduntur poenæ in ordinatos lata.
- 4 Quæ ratione hæc poenæ tolli possint?

1. **Q**ui simoniacè aliquem ordinat, aut ad ordinem sic conferendum mediator, seu præsentator existit, eo ipso est excommunicatus excommunicatione Pape reseruatã: habetur in extrauag. 2. cum detestabile, de simonia. Hoc tamen secundum probabilem sententiam non extenditur ad collationem primæ tonsuræ; quia non est verus ordo, & poenæ debent restringi: ita Less. lib. 2. cap. 35. dub. 23. Neque etiam extendi debet ad Notarium, & Ministrum, qui pro literis dimissorius, aut testimonialibus aliquid exiget; neque etiam ad Episcopum, si post ordinem gratis collatum aliquid postea recipiat: nam esto ij omnes peccent, & simoniaci sint iuxta Trident. sess. 21. c. 1. de reformat. non tamen incidunt in hanc excommunicationem, neque in aliquam poenam ipso facto: quia illa verba Concilij: Dantes, & accipientes vltra diuinam vitionem poenatis à iure inflicta ipso facto incurrant, debent referri tantum ad dantes, & accipientes ordines, non ad alias actiones in illo cap. enumeratas: quia solum pro dantibus, & recipientibus ordines simoniacè, aut illorum mediatoribus poenæ ipso iure latae sunt: & ita tradit Lessius lib. 2. cap. 35. dub. 24. num. 133. cum Nauarr. cap. 23. num. 111. & Suarez lib. 4. cap. 56. num. 5.

2. Secunda poenæ ordinantibus imposita, est suspensio ipso iure à collatione quorumcumque ordinum, quæ adeo ipsius tonsuræ, & ab executione omnium munerum Pontificalium: ita habetur in quadam Bulla Sixti V. contra male promotos, quæ incipit Sanctum, & salutare, quam Bullam, etiam Clemens VII. anno 1595. reuocauerit, & ad ius commune reduxerit, non tamen quod poenas simoniacorum, imò potius ibi dixit se velle in suo robore persistere eas omnes, quæ sunt latae contra simoniacè ordinantes, & ordinatos. Tertia poenæ ipso iure imposita ordinanti simoniacè est interdictum ab ingressu Ecclesiæ: habetur in supradicto motu Sixti V. Quarta est suspensio à regimine, & administratione suæ Ecclesiæ, & perceptione fructuum omnium suorum beneficiorum, si interdictum ab ingressu Ecclesiæ, & suspensionem à Pontificalium munera violauerit.

Circa supradicta aduerto in supradictis Bullis, & decretis nullam aliam poenam ipso iure latam esse aduersus mediatores, seu præsentatores ad simoniacam ordinationem præter excommunicationem. Solum suspensio per triennium ab executione suorum ordinum illis videtur imposita in cap. penult. de simon. vt docet Greg. Lopez leg. 16. tit. 17. p. 1. Suarez, c. 56. n. 15. sine, & num. 13. quam tamen suspensionem non incurrit, quousque ordinatio de facto fiat, vt ipsemet Suarez. notauit num. 23. sine. verum Lessius dub. 24. num. 134 §. tertio. videtur attentio iure antiquo nullam esse pro ordinante, & consequenter neque modo pro mediatore latam suspensionem: quia casus illius cap. penult. de simonia, videtur sibi esse specialis, neque continere decretum in futurum, & consequenter ad alios casus extendi non debere, & sustineri potest.

Poenæ verò latae in ordinato simoniacè sunt, Prima excommunicatio ipso facto. Habetur in supradict. extrauag. Secunda suspensio ab executione suorum ordinum: ita in supradict. extrauag. non solum eius quem sic suscepit, sed etiam omnium quos habet: illa enim particula suorum ordinum hoc indicare videtur: & ita tenet communis sententia: Greg. Lopez. leg. 11. tit. 17. p. 1. verb. vedado por derecho, Man. Rodrig. 2. r. sum. c. 56. n. 6. verif. el octauo, Lessius dub. 24. num. 135. & Suarez. r. 5. de censur. disp. 31. sect. 4. num. 21. quæuis probabiliter non careat, vt tenent supradicti doctores solum extendi suspensionem ad ordinem simoniacè susceptum, non ad alios rite susceptos, quia licet Pontifex loquatur in numero plurali, dicens: sint ab executione suorum ordinum suspensi, illa locutio pluralis correspondet plurali locutioni præcedenti, loquebatur enim de omnibus, qui ordinati sunt simonia, & de illis statuit, vt sint à suorum ordinum executione suspensi, hoc est quilibet à suo ordine simoniacè suscepto, & omnes simul à suis ordinibus sic simoniacè susceptis. Præterea in Bulla Pij V. edita cõtra male ordinatos, quæ incipit, cum primum, & est 5. in Bullario: sic statuit: Quicumque detestabile vitium simoniacæ prauitatis conuictus fuerit commississe in consequendis ordinibus;